

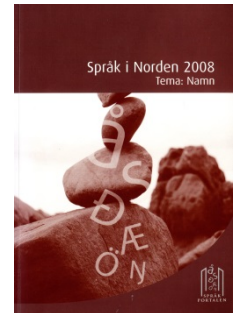
Sprog i Norden

Titel: Svenska ortnamn i Finland i internationellt perspektiv

Forfatter: Mikael Reuter

Kilde: Sprog i Norden, 2008, s. 145-156

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Forfatterne og Netværket for sprognævnene i Norden

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Svenska ortnamn i Finland i internationellt perspektiv

Mikael Reuter

Finland är långt ifrån det enda land i världen där en stor del av orterna har namn på två eller flera språk. Men av historiska skäl och tack vare den officiella tvåspråkigheten har de svenska ortnamnen i Finland en starkare ställning och större synlighet än de minoritetsspråksnamn man stöter på i andra länder. Svenska ortnamn finns inte bara inom områden med svensk majoritet eller ett starkt svenskt mindretal, utan också i områden där finskan dominerar och i enspråkigt finska områden. De svenska ortnamnen i Finland kan därför inte betraktas som exonymer, alltså namn som används i ett visst språk för en geografisk plats utanför det område där språket har officiell status. De är jämställda med de finska namnen, och i många fall ursprungliga i förhållande till dem.

Innan jag går in på de svenska ortnamnen och bruket av ortnamn i Finland vill jag säga några ord om svenska namn på orter utanför våra länder.

Svenska namn på orter utanför Sverige och Finland hör normalt till någon av följande kategorier:

- Namn på stater (regel snarare än undantag)
- Kända städer (Rom, Florens, Aten, Köpenhamn, Lissabon, Prag, Kairo, Kapstaden; Peking, Kanton)
- Delstater, regioner: Kalifornien, Kalabrien, Skottland
- Naturnamn: Taffelberget, Stora barriärrevet, Rhen, Themsen, Klippiga bergen
- Ortnamn i Estland: Nuckö, Dagö, Hapsal; Dorpat (numera oftast Tartu)

Många orter i Norden (främst viktigare städer) har ju också namn på andra språk än språket i det land där de ligger:

- Kaupmannahöfn, Kööpenhamina, Köpenhamn, Copenhagen
- Gothenburg, Elsinore
- Tukholma, Uumaja; Haaparanta (det sista ursprungligt i förhållande till det svenska Haparanda).

Att en ort har ett namn på ett annat språk än det som talas på orten visar att det under långa tider har funnits ett behov att tala om den orten på språket i fråga. Det är alltså i första hand viktiga och kända orter som hör till den här kategorin. Undantaget är de svenska ortnamnen i Estland, ofta sorgligt bortglömda framför allt i Sverige. I Estland är både myndigheter och namnvårdare måna om att bevara de svenska namnen framför allt i de gamla svenskbygderna i Estland.

Namn som *Aten*, *Kairo*, *Köpenhamn* och *Rom* ifrågasätts knappast någonsin på svenska. Däremot har det uppstått en hel del diskussion kring framför allt *Peking* och *Kanton* sedan införandet av det internationella transkriptionssystemet pinyin, enligt vilket Peking stavas *Beijing* (uttalat ungefär pejtjing). Den diskussionen bygger enligt min mening på en missuppfattning. Om vi använder namnet Peking handlar det inte om en "oriktig transkription", utan om en traditionell exonym, på samma sätt som t.ex. *Kairo* (som knappast någon skulle hitta på att stava *Al-Q hira* enligt principerna för transkription av arabiska).

Ortnamn på två språk – en del av Finlands kulturtradition

Tvåspråkigheten i fråga om ortnamnen och sätten att hantera ortnamn på två språk kan ses som en del av Finlands kulturtradition. Det kunde förstås vara anorlunda. Vi kunde till exempel, som i många andra länder, ha tillämpat principen att bara vissa centrala orter har namn på bägge språken medan det stora flertalet orter har antingen finska eller svenska namn. Så har det för övrigt varit också i Finland i äldre tider, bortsett från namnen på vissa städer och stadsdelar. En genomförd tvåspråkighet i fråga om ortnamnen är väl väsentligen ett nittonhundratalsfenomen, även om den alltså har rötter i namnskicket i våra städer redan tidigare.

I själva verket är det så att ortnamnsskyltningen troligen är den mest omedelbart synliga symbolen för Finlands tvåspråkighet och de enskilda kommunernas språkliga status. Var man än befinner sig i vårt land kan man av gatskyltar och vägs skyltar sluta sig till om den kommun man befinner sig i är enspråkig eller tvåspråkig och vilket språk som är majoritetsspråk. Detsamma gäller, om än mindre konsekvent, ortnamnen på våra officiella kartor.

Svenska ortnamn finns av olika slag. I nuvarande eller tidigare svenskbygder finns det svenska namn av alla typer: naturnamn, odlingsnamn, bebyggelsenamn, vägnamn osv. Landskap, län och ekonomiska regioner har både finska och svenska namn – traditionella som *Karelen*, *Nyland* och *Österbotten*, eller nybildade som *Västra Finlands län*. I det finska inlandet är det främst viktiga och historiskt betydelsefulla orter som har svenska namn vid sidan av de finska: *Nyslott* (Savonlin-

na), *Tavastebus* (Hämeenlinna), *Villmanstrand* (Lappeenranta). I officiellt tvåspråkiga kommuner har i princip alla stadsdelar, gator, vägar etc. namn på bägge språken, och namnet på majoritetens språk står överst.

När ortnamn används på två språk har vi i princip fyra möjligheter vad gäller användning och härkomst:

1. Orten har bara ett namn, som används på båda språken (Jyväskylä, Kuopio, Eira; Dragsfjärd, Korsnäs; med skilda skrivformer Kajsaniemi/Kaisaniemi, Tölö/Töölö).
2. Orten har namn på vardera språket, och namnen har uppkommit oberoende av varandra (Turku/Åbo, Jakobstad/Pietarsaari, Kokkola/ Karleby).
3. Ortens ursprungliga namn på det ena språket har fått en parallellform som är anpassad till det andra språkets ljudsystem m.m. (Borgå > Porvoo, Fredrikshamn > Hamina, Sörnäs > Sörnäinen; Emäsalo > Emsalö, Kauklaksi > Köklax, Raisio > Reso).
4. Ett ortnamn på det ena språket har översatts bit för bit till det andra språket (Kyrkslätt > Kirkkonummi; Varissuo > Kråkkärret).

Vid sidan av de här förekommer blandformer som Myyrmäki/Myrbacka och Pakankylä/Backby, med delvis anpassning, delvis översättning.

Försvenskning och förfinskning

Historiskt sett kan vi säga att ortnamnsförrådet i våra kusttrakter har utsatts för påverkan av det andra språket framför allt i två stora vågor: försvenskningen i samband med den svenska kolonisationen på 1100–1300-talet, och förfinsknigen i samband med den finska inflyttningen på 1900-talet. Men den här påverkan har skett på helt olika sätt.

Om den finska ursprungsbefolkningen i kusttrakterna och dess ortnamnsförråd före den svenska kolonisationen vet vi egentligen ingenting annat än det vi kan sluta oss till av de namn som lever kvar i försvenskad form. Det som skedde var i varje fall uppenbarligen att de svenska nybyggarna mer eller mindre fredligt blandade sig med den troligen rätt fåtaliga finska befolkning som bodde här, och övertog dess centrala namnförråd. En blick på kartan i t.ex. Nagu visar att flertalet stora och centrala orter (bl.a. öar och byar) har namn av finskt ursprung: *Innamo* (<*Innanmaa), *Högsar* (<*Haukisaari), *Kaiplot* (<*Kaitaluoto), *Kirjais* (<*Kirjais-ten), *Kivlax* (<*Kuivalaksi), *Sexnappa* (<*Sääksynapaja) ...

Namnen har till sin ljudform anpassats till svenskan och därefter förändrats i enlighet med den svenska ljudutvecklingen, bl.a. så att långt a har blivit å och obetonade slutvokaler har fallit: namn på -maa ('ö, land') har fått slutleden -mo, namn på -saari ('ö, holme') har fått slutleden -sar eller -sor och namn på -laksi (motsv. nufinskans -lahti 'vik') slutar på -lax. Det här centrala namnförrådet lever fortfarande kvar, och har undersökts och tolkats av bl.a. Ritva-Liisa Pitkänen (1985). Några belägg på att namn skulle ha översatts av de svenska bosättarna har vi inte, men det är förstås inte helt uteslutet att enstaka mycket genomskinliga namn kan ha blivit översatta till svenska.

Den svenska kolonisationen ledde av allt att döma inte till uppkomsten av parallellnamn, utom alldeles vid språkgränsen där vi ännu i dag kan finna enstaka exempel på att de ursprungliga finska namnen ännu är i bruk på den finska sidan (t.ex. *Mustasalo* för *Mossala* i norra Houtskär). De finska namnen anpassades till svenskan, och nya svenska namn skapades i normal ordning.

I och med att gamla svenska trakter har förfinskats eller enskilda svenska namn i finskbygderna har börjat användas på finska har det folkliga namnövertagandet skett enligt samma mönster. *Bamböle* har blivit *Pampyöli*, *Ytterö* har blivit *Yyteri*, *Norrmark* *Noormarkku*.

Anpassade namn har kommit till också genom kommunal namnplanering, men de skiljer sig i vissa avseenden från de folkliga anpassningarna. Vi har fått namn som *Friisilä* av *Frisans*, *Muurala* av *Morby*, *Olari* av *Olars*. Vissa av dessa konstruerade skapelser har inte blivit så väl mottagna. I Esbo fastställdes på 1960-talet de finska formerna *Kumpyöli* och *Puotinen* för *Gumböle* och *Bodom*, och utifrån dem också *Kumpyölintie* och *Puotistentie*. Men varken stadsdelsnamnen eller vägnamnen slog igenom i det lokala bruket utan betraktades som förvrängningar. På invånarnas begäran ändrades vägnamnen till *Gumbölientie* och *Bodom-intie*, och 1995 återinfördes *Gumböle* och *Bodom* officiellt som stadsdelsnamn också på finska.

Traditionella namn bör inte översättas

Den mest påfallande skillnaden mellan de folkligt förfinskade namnen och de finska namn som har tillkommit genom myndighetsplanering under nittonhundratalet är den relativt höga andelen översättningar bland de senare. Enligt en undersökning av Kaija Mallat (1987) är t.ex. i Esbo ca 40 procent av de namn på stadsdelar och mindre områden som utgår från ett svenskt ortnamn översättningar. I Helsingfors är andelen antagligen ännu högre, och där har man också i högre grad än på annat håll gått in för att översätta naturnamn, bland annat namn på

holmar och skär. Till exempel *Svartbådan*, *Lökbällen* och *Trutkobben* har – i strid med de principer som tillämpas på andra håll – översatts till *Mustamatala*, *Sipulipaasi* och *Louekari* så sent som 1969.

Namnvardarna av i dag är relativt eniga om att gamla traditionella ortnamn inte bör översättas – det är som att utrota språkliga fornminnen, i synnerhet om det ursprungliga namnet kommer i skymundan. Situationen är naturligtvis en helt annan när helt nya namn skapas som ett led i samhällsplaneringen; då är det naturligt att det sker parallellt på båda språken. Översättning kan vara berättigad också då det ursprungliga namnet är ungt och helt genomskinligt och består av element som är lätta att känna igen. Att *Sandudd* har blivit *Hietaniemi*, *Gräsviken Ruobolabti* och *Kyrkslätt Kirkkonummi* stör ingen, så länge också de svenska namnen bevaras.

Värre är det med de fall där namnets ursprung är oklart för dem som försöker sig på en översättning. Vi har åtskilliga exempel på sådana fatala felöversättningar som har gjort att de finska namnen ger helt felaktiga associationer:

Fölisön (till föl) > Seurasaari (seura = sällskap, följe)

Busholmen (ty. butze, ett slags medeltida fartyg) > Jätkäsaari (jätkä = buse)

Botby (personnamn) > Vartiokylä (vartio = vakt)

Stensvik (personnamn) > Kivenlahti (kivi = sten)

Finno (inte ett å-namn) > Suomenoja (oja = å, dike)

Pellonkare (< *Pihlavankari) > Åkerskär (i Houtskär; pihlaja = rönn, pelto = åker)

Sådana felöversättningar gör i ännu högre grad än andra översättningar att de fornminnen som ortnamnen utgör blir förstörda, i synnerhet om de ursprungliga namnen någon gång faller i glömska.

Men det är inte bara vid översättning av namn som sådana fel kan uppstå. Också när gamla finska namn som anpassats till svenskan förfinskas på nytt kan det gå snett. Så är t.ex. namnet *Runsala* i Åbo utvecklat ur ett ursprungligt *Ruonasalo (ruona = vattensamling etc.), och dagens *Ruissalo* (ruis = råg) är helt missvisande. *Huopalabti* i Helsingfors har ingenting med filter (huopa = filt) att göra utan har utvecklats ur *Hoplaks* som i sin tur bygger på ett läsuttal med o av ett äldre *Hooplaks* (med å) av *Haapalaksi (haapa = asp).

I det förra fallet är det fråga om en folkning bildning som av gamla källor att döma har använts redan på 1500-talet, så den ska vi kanske inte kritisera, men *Huopalabti* är fastställt av myndigheterna 1925.

Parallellnamn i praktiken

Mycket mer kunde sägas om de varierande sätten att skapa parallellnamn. En intressant grupp utgör till exempel de tre metrostationerna öster om Järnvägstorget i Helsingfors:

Kajsaniemi/Kaisaniemi
Hagnäs/Hakaniemi
Sörnäs/Sörnäinen

Här har vi två svenska namn på -näs och två finska på -niemi, men de sammanfaller inte, eftersom det gamla *Sörnäs* har anpassats till *Sörnäinen* och det av Helsingforsstudenterna lanserade 1800-talsnamnet *Kajsaniemi* (efter värdshusinnehavaren Kajsa Wahllund) är lika på båda språken, frånsett stavningen.

En annan intressant räkka är järnvägshållplatserna på kustbanan från Helsingfors västerut:

Böle/Pasila (oberoende)
Ilmala (finska)
Hoplaks/Huopalahti (anpassning finska > svenska > finska)
Gjuteriet/Valimo (ej egentliga ortnamn)
Sockenbacka/Pitäjännäki (översättning svenska > finska)
Mäkkylä (finska)
Alberga/Leppävaara (översättning svenska > finska)
Kilo (samma namn men olika uttal)
Kera (tidigare keramikfabrik)
Grankulla/Kauniainen (oberoende)
Björkgård/Koivuhovi (översättning svenska > finska)
Domsby/Tuomarila (översättning svenska > finska)
Esbo/Espoo (anpassning svenska > finska)
Köklax/Kauklahti (anpassning finska > svenska)

Bok och karta med svenska ortnamn

Hur ska man då få reda på vad en ort heter på svenska? Forskningscentralen för de inhemska språken har gett ut en bok som heter *Svenska ortnamn i Finland*. Där finns de flesta svenska ortnamnen av betydelse i vårt land listade, med uppgifter om vad de står för och vilken motsvarighet de eventuellt har på finska. Där

finns också ett finsk-svenskt register. Hela boken finns dessutom på våra webbsidor, liksom en hel del annan ortnamns litteratur.

En annan intressant källa om man letar efter de svenska ortnamnen är Karta över Finland med svenska ortnamn (Genimap 2004). Den motsvarar i övrigt den allmänna vägkartan över Finland, men upptar de svenska namnen på alla orter som har sådana, och de finska namnen bara i de fall då det saknas svenska namn eller de svenska namnen inte har officiell status eller är i allmänt bruk (t.ex. enbart historiska namn).

Vägnamn

Ett kapitel för sig är våra gatunamn och vägnamn. I fråga om gator och vägar är det ju särskilt viktigt att de finska och svenska namnen svarar mot varandra så att ambulansen hittar fram och gästerna kommer till rätt adress när de tar taxi. Det är inga problem med *Aleksanterinkatu/Alexandersgatan* och *Kuusitie/Granvägen*, men att *Vävaregatan* heter *Kankurinkatu* och *Tunnbandsvägen Vannetie* på finska är inte självklart för alla.

En viktig princip som namnvårdarna håller fast vid är att om ett vägnamn är bildat till ett ortnamn så översätts inte detta ortnamn om det inte sedan tidigare finns namn på bägge språken. En väg som på finska heter *Riihimäentie* efter staden *Riihimäki* kan inte på svenska få namnet "Ribackavägen", eftersom Riihimäki inte heter Ribacka. På samma sätt kan en väg som leder till gården *Bäckdal* inte på finska döpas till "Purolaaksontie", för det finns inget Purolaakso. Mot den här principen syndas det dessvärre ofta, och bl.a. i Borgå och Kyrkslätt har man från finskt håll krävt att förlederna i vägnamn av det här slaget förfinskas, vilket klart strider mot gängse namngivningsprinciper.

Bevara de svenska namnen

Vart vill jag då komma med den här genomgången av olika typer av parallellnamn? Jo, jag tror att min slutsats blir att det visserligen har gjorts en mängd misstag och en mängd onödiga och misslyckade översättningar, men att man ofta ändå har kommit fram till pragmatiska lösningar som fyller praktiska behov. I det stora hela fungerar våra ortnamn på två språk förvånansvärt bra, även om det finns skönhetsfläckar.

Det som däremot är en risk som bör tas på allvar är att den heltäckande mattan av nya finska namn i t.ex. Helsingforsregionen tränger undan de svenska namnen

och på det sättet bryter namntraditionen. De som bara upplever de finska namnen får ingen bild av det gamla namnskicket. De språkliga fornminnena förstörs.

Bland annat därför är det så viktigt att vi samtidigt ser till att de svenska namnen lever kvar, används och syns – bl.a. på vägs skyltar och kartor, i tidtabeller osv. För oss svenskspråkiga är de svenska namnen dessutom viktiga symboler med stor känslomässig betydelse. Den som på svenska – eller på danska och norska – kallar min hemstad Helsinki sårar mig i djupet av min själ.

På våra rikskartor, t.ex. vägkartor, verkar det vara så att båda språken nog är jämlika men det ena språket är lite mer jämlikt än det andra. Konstigt nog finns det alltid plats för finska parallellnamn på enspråkigt svenska orter som *Mariehamn* och *Närpes* (och t.o.m. vissa orter i Sverige som *Umeå/Uumaja*), men för enspråkigt finska orter anges inte ens de mest inarbetade svenska parallellnamnen. Ingen kräver väl att vartenda svenskt namn ska stå på kartan, men en rimlig begäran är att åtminstone stadsnamn som *Björneborg*, *Nyslott*, *Nådendal* och *Tammerfors* återfinns där – sådana namn är ju av stor betydelse både för finlandssvenskarna och för sverigesvenskar och andra nordbor. Och risken är stor att namn som inte står på kartan uppfattas som icke existerande.

Bild 1: Vägs skylt i Pargas med svenska som majoritetens språk.

Bild 2: Vägskylt i det enspråkigt finska S:t Karins. Finska är majoritetsspråk i de tvåspråkiga Helsingfors och Åbo (Turku).

Bild 3: Vägskylt i det enspråkigt finska Salo. Ekenäs (Tammisaari) är tvåspråkigt med svenska som majoritetsspråk.

När det gäller skyltningen på våra vägar följs principen att ortnamnen står på kommunens officiella språk – ett eller två, beroende på språkförhållandena. (Bild 1 och 2) Det här är för det mesta rimligt och bra, men på riksvägar, i synnerhet sådana som går till eller från tvåspråkiga orter, borde man överväga att vara mer frikostig. Att låta det stå TURKU ÅBO också på de vägskyltar som finns i de enspråkigt finska kommunerna mellan Lojo och Åbo skulle vara ett tillmötesgående behov för både nordiska turister och finlandssvenskar. Ett steg i den riktningen har för övrigt redan tagits. När den ort som skylten visar mot har svensk majoritet, står namnet på båda språken också i enspråkigt finska kommuner. I S:t Karins skyltar man vid avtaget mot skärgården PARAINEN PARGAS, KORPPOO KORPO, och i Salo finns skyltar med TAMMISAARI EKENÄS. (Bild 3)

Ortnamn på främmande språk

Jag är övertygad om att de flesta i Finland inser att vår tvåspråkighet är något att vara stolt över, något som man gärna kan visa upp för utlänningar. Där spelar kartor och vägskyltar en stor roll. Men hur ska våra ortnamn behandlas t.ex. i turistbroschyrer på engelska och tyska? Den frågan var länge oklar, och är det kanske delvis ännu, men den finska och den svenska språknämnden vid Forskningscentralen för de inhemska språken kom 1997 ut med en klar rekommendation som ser ut så här:

- I finskan används finska, i svenskan svenska och i samiskan samiska ortnamn (i den mån det finns etablerade namn på dessa språk). Praxisen för namn användningen i samiskan preciseras senare av den samiska språknämnden.
- I språk som är nära besläktade med finskan (t.ex. estniska) används de finska ortnamnen, om det inte på språket i fråga finns ett annat etablerat namn på orten.
- I skandinaviska språk används de svenska namnen, om det inte på språket i fråga finns ett annat etablerat namn på orten.
- I andra språk används för enspråkiga kommuner och andra förvaltningsområden samt för orter inom dem namnen på området officiella språk (t.ex. Iisalmi, Mariehamn) och för tvåspråkiga kommuner och andra förvaltningsområden samt för orter inom dem namnen på områdets majoritetsspråk (t.ex. Kokkola, Hanko och Porvoo men Jakobstad, Pargas och Ekenäs, Kauppiaankatu i Helsingfors och Köpmansgatan i Pargas).

Rekommendationen, som publicerades i tidskrifterna Kielikello och Språkbruk och som också står på vår webbplats, utgår bl.a. från att det är naturligt att man

på de främmande språken använder de namn som står överst på kartorna och på de lokala vägskyltarna, och som används av de flesta på orten i fråga. Rekommendationen följs redan av statsjärnvägarna, så att man till exempel i stationsannonseringen på engelska talar om *Ingå* och *Karis*, inte *Inkoo* och *Karjaa*. Men på Helsingfors-Vanda flygplats letar man förgäves efter flyg som avgår till *Jakobstad*, där är det *Pietarsaari* som gäller på alla språk, och i de Finnairplan som visar färdrutten i monitorer flyger planet över *Tammisaari* (Ekenäs).

Minnesmärken och symboler

Ortnamnens främsta funktion är naturligtvis att folk ska kunna hitta rätt och hänvisa till platser av olika slag utan att bli missförstådda. Men ortnamnen är också symboler som väcker starka känslor och minnesmärken som ger oss kunskap om vårt förflutna. Det är många som ironiserar över svenska parallellnamn på helt finska orter, som t.ex. *Etseri* för *Äbtäri* (mellan Vasa och Jyväskylä) och *Vittisbofjärd* för *Ablainen* (norr om Björneborg). Men *Etseri* återspeglar i själva verket en äldre finsk namnform Ätsäri som representerar den dialekt som tidigare talades på orten, och *Vittisbofjärd* berättar något om att invånarna från Vittis, dagens Huittinen, tidigare har utnyttjat vattnen för fiske. Att den finska orten Ii heter *Ijo* på svenska återspeglar den samiska ursprungsformen Ija. När allt kommer omkring är det svårt att peka på ett ortnamn som är värdelöst, även om det självfallet är lönlöst att ge konstgjord andning åt namn som helt har fallit ur bruk.

Källor

Karta över Finland med svenska ortnamn. Genimap 2004.

Mallat, Kaija, Suomalaistettuja nimiäkö ruotsalaisten tilalle? *Virittäjä* 1987:4, s. 607–611.

Pitkänen, Ritva-Liisa, Turunmaan saariston suomalainen lainanimistö. Helsinki 1985.

Svenska ortnamn i Finland. Fjärde upplagan. Forskningscentralen för de inhemska språken, Helsingfors 1984.

www.focis.fi

Summary

For historical reasons and because Finland is officially bilingual, Swedish place-names in Finland have a stronger position than most minority language place-names in other bi- or multilingual countries. Finland also has a long and strong tradition of having place-names in both languages. This is also partially the case in regions where one of the languages has a dominating position. In such cases, however, it is chiefly towns and other important municipalities that have names in the other language, e.g. Fi. Maarianhamina for Mariehamn in the unilingually Swedish islands of Åland and Sw. Nyslott for Savonlinna in eastern Finland.

In the coastal areas of Finland, which have been inhabited by speakers of Swedish for approximately 800 years, there are naturally Swedish place-names of all kinds: nature names, names of fields, houses, villages, as well as names of municipalities, streets and other areas within them. In officially bilingual municipalities, all streets, roads, parks etc. have names in both languages. By looking at the road signs, you can always tell whether a municipality is bilingual, and which the majority language is.

The relationship between Swedish and Finnish place-names can be divided into three categories: firstly, the names may be completely independent of each other (Fi. Turku, Sw. Åbo), secondly, a name may be an adaptation of the corresponding name in the other language (Fi. Porvoo < Sw. Borgå, Sw. Köklax < Fi. Kauklaksi, or Kauklahti in present-day Finnish), and thirdly, a name may be a translation of the original name (Fi. Kirkkonummi < Sw. Kyrklätt). Modern official names in bilingual municipalities are coined simultaneously in both languages.

Old place-names are cultural monuments, and it is therefore important that they are preserved and widely used. This holds true particularly for old Swedish place-names in areas that are now predominantly Finnish.

Swedish place-names in Finland cannot be looked upon as exonyms. Nevertheless, the author argues in favour of the use of traditional Swedish exonyms in countries outside Sweden and Finland, like in the case of the Swedish place-name Peking, which should be considered an exonym comparable to Eng. Copenhagen rather than an “incorrect” transcription of Beijing.